

Puustoiset suot

Skogbevuxen myr

Koodi: 91D0

Luontodirektiivin luontotyyppi (liite I)

Luontodirektiivin ensisijaisesti suojeltu luontotyyppi

BOR suojelutaso epäsuotuisa huono, kehityssuunta heikkenevä

ALP suojelutaso suotuisa, kehityssuunta vakaa



Luonnehdinta

Luontotyyppiin sisältyy puustoisia soita, kuusi- tai lehtipuuvaltaisia korpia, mäntyvaltaisia rämeitä sekä näiden ja nevojen yhdistelmiä (nevakorvet ja nevarämeet). Osa puustoisista suotyypeistä luetaan muihin luontodirektiivin luontotyypeihin. Kangasrämeet ja -korvet luetaan 'luonnonmetsiin', lehtokorvet 'lehtoihin', lettokorvet ja -rämeet 'lettoihin' ja puustoiset luhdat 'metsäluhtiin'. Luontotyyppin esiintymät voivat sijaita erillisinä esimerkiksi mineraalimaan suopainanteissa ja juoteissa sekä purojen varsilla, tai ne voivat olla osana laajempaa suoyhdistymää. Puustoiset suot ovat vallitsevasti mätäspintaisia, tai mätäspinta ja kostea välipinta ja/tai märkä rimpipinta vuorottelevat. Puuston latvuspeittävyys vaihtelee suuresti. Myös suokasvillisuus vaihtelee muun muassa esiintymän vesitalouden ja ravinteisuuden, mätäs-, väli- ja rimpipinnan osuuskien ja puuston tiheyden mukaan. Suomessa käytössä olevan kasvitieteellisen suoluokituksen suotyypeistä tähän luontotyyppiin voidaan lukea noin kolmekymmentä erilaista suokasvillisuustyyppiä.

Luontotyyppin luonnontilaisuuden kannalta keskeisiä piirteitä ovat ojittamattomuus, vesitalouden ja turpeenmuodostuksen häiriöttömyys, puustorakenteen luonnontilaisuus (puulajisuhteet, ikä- ja kokoluokkakajakauma, lahopuun määrä) sekä suokasvillisuuden vallitsevuus.

Levinneisyys

Puustoisia soita esiintyy koko maassa puuttomia tunturien paljakkajakauma-alueita lukuun ottamatta. Eri-tyyppisten puustoisten soiden esiintymisessä on alueellisia painopisteitä.

Nykytila ja uhkatekijät

Puustoisten soiden levinneisyysalueessa ei ole tapahtunut muutoksia, mutta luontotyyppin pinta-ala on pienentynyt ja jäljellä olevien esiintymien luonnontilaisuus on heikentynyt erityisesti maan etelä- ja keskiosissa. Luontotyyppin tilaa ovat heikentäneet erityisesti ojitukset metsätalouden tarpeisiin sekä muut metsätaloustoimenpiteet (hakkuut, taimikonhoito, harvennukset ja keinollinen uudistus). Metsätaloustoimenpiteet ovat kohdistuneet myös moniin ojittamattomiin puustosiin soihin, etenkin korpiin ja runsaspuustoisimpiin rämeisiin. Hakkuiden ympäröimät pienialaiset puustoiset suot ovat muuttuneet pienilmastoltaan. Luontotyyppin määrään ja luonnontilaan ovat vaikuttaneet myös pellonraivaus, rakentaminen (mm. tieverkostot), purojen perkaukset ja paikoin myös pohjavedenotto. Luontotyyppin tila on selvästi parempi Pohjois-Suomessa, jossa ojitukset ja muu maankäyttö on ollut vähäisempää kuin Etelä-Suomessa.

Nykyisin uudisojitukset ovat käytännössä loppuneet ja osaa ojittamattomista korvista sekä kitu- ja joutomaiden rämeistä turvataan metsälain erityisen tärkeinä elinympäristöinä. Luontotyyppin pinta-alan ei enää arvioida vähenevän samassa määrin kuin ennen, mutta edelleen metsätaloustoimet, kunnostus- ja täydennysojitukset sekä muu vesitalouden vaikuttava maankäyttö uhkaavat heikentää luontotyyppin luonnontilaa.

Kuva: Seppo Tuominen